

รูปแบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีความเหมาะสม สำหรับบริบทประเทศไทย*

พรเพชร ชลศักดิ์ตระกูล¹

(วันที่รับบทความ: 1 กันยายน 2564; วันแก้ไขบทความ: 19 ธันวาคม 2564; วันตอบรับบทความ: 22 ธันวาคม 2564)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อหาความเหมาะสมในการนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้ในประเทศไทย และรูปแบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีความเหมาะสมกับบริบทประเทศไทย โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพประกอบไปด้วย การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในประเทศไทย โดยมีรูปแบบเฉพาะที่มีความเหมาะสมสำหรับบริบท ค่านิยม วัฒนธรรม ประเพณีของสังคมไทย จากนั้นนำไปจัดทำเป็นโครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ มีสาระสำคัญประกอบไปด้วย ผู้กระทำความผิดทางเพศที่ต้องขึ้นทะเบียน ระยะเวลาการขึ้นทะเบียน หน่วยงานที่รับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ การปฏิบัติตัวของผู้กระทำความผิดทางเพศ และบทกำหนดโทษ แล้วนำไปสัมมนารับฟังความคิดเห็น ทำให้ได้โครงสร้างกฎหมายต้นแบบที่มีความสมบูรณ์มากที่สุด

งานวิจัยนี้ขอเสนอแนะให้นำโครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศไปจัดทำเป็นร่างพระราชบัญญัติการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ พ.ศ. ... และจัดทำฐานข้อมูลระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เชื่อมโยงกัน ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไปควรมีการศึกษามาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ ที่ลดการกระทำความผิดซ้ำจากผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกมา ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ เช่น มาตรการกีดขาลดฮอร์โมนเพศ เป็นต้น

คำสำคัญ: การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ, การกระทำความผิดซ้ำ, บุคคลพ้นโทษ, ความผิดเกี่ยวกับเพศ

* บทความวิจัยได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (กองทุนวิจัย), 2563

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, E-mail:cpornpetch@hotmail.com

The Appropriate Format of Sex Offenders' Registration in the Context of Thailand**Pornphet Cholsaktrakul¹**(Received: September 1, 2021; Revised: December 19, 2021; Accepted: December 22, 2021)*

Abstract

The main objective of this research is to find the appropriateness of the sex offender registration system in Thailand. And forms of sex offender registration that are appropriate to the Thai context. A qualitative research is conducted in different ways including documentary research, in-depth interview, and focus group. According to the research, it was found that it is proper to apply the concept of sex offenders' registration in Thailand in a specific format suitable to the context, values, culture, and traditions in Thailand. The structure of a model law on the registration of sex offenders was later set forth. The subject matter includes: sex offenders whose registration is required; the time period for registration; the responsible agency and its power and duties; sex offenders' conduct; and, sanctions. A seminar was also organized in order to reach an accord on finding the perfect structure of such model law.

It is suggested and proposed in this research that the structure of the model law on sex offenders' registration be enacted to formulate the draft Act on the Registration of Sex Offenders B.E., and set up a comprehensive and connected database for sex offenders' registration by relevant authorities. The suggestion for further research would be to study other legal measures to reduce recidivism by inmates who have committed sexual offences and have been legally released, such as measures of injection to reduce sex hormones, etc.

Keywords: sex offenders' registration, recidivism, legally released inmate, sexual offence

* This research is funded by Phranakhon Rajabhat University (Research Fund), 2563

¹ Lecturer of Laws Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University, E-mail: cpornpetch@hotmail.com

ความสำคัญและปัญหาการวิจัย

อาชญากรรมทางเพศเป็นปัญหาที่สำคัญในสังคมไทย โดยเฉพาะในคดีข่มขืนกระทำชำเราที่มีข่าวให้เห็นเป็นประจำทุกวัน ซึ่งเมื่อมีข่าวการเกิดอาชญากรรมทางเพศในแต่ละครั้งจะสร้างความสะเทือนขวัญให้คนในสังคมเป็นอย่างมาก สังคมพยายามเรียกร้องทางรัฐให้หามาตรการต่าง ๆ มาจัดการคนเหล่านี้หนึ่งในมาตรการที่หลาย ๆ ประเทศทั่วโลกมีการนำมาใช้เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำของบุคคลพันโทษในคดีความผิดทางเพศ คือ การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ (Sex offender registration) โดยผู้กระทำความผิดทางเพศที่ได้รับการปล่อยตัวจะต้องรายงานตัวกับเจ้าพนักงานตำรวจในท้องที่นั้น เพื่อให้ทราบถึงถิ่นที่อยู่ปัจจุบันของตน ซึ่งในบางประเทศประชาชนทั่วไปสามารถตรวจสอบได้ว่าในละแวกใกล้เคียงกับบ้านของตน มีผู้กระทำความผิดทางเพศอยู่หรือไม่ เพื่อให้ประชาชนระวังตนและครอบครัวจากบุคคลดังกล่าว ประเทศที่มีการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ เช่น ในสหรัฐอเมริกา ทั้ง 50 มลรัฐ สหราชอาณาจักร แคนาดา นิวซีแลนด์ อินเดีย แอฟริกา สาธารณรัฐเกาหลี เป็นต้น (Smart, 2004, 2)

สำหรับประเทศไทยยังไม่มีการนำมามาตรการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้แบบเป็นรูปธรรม แต่มีการเรียกร้องจากสังคมไทยให้มีการนำมามาตรการดังกล่าวมาใช้ด้วยเช่นกัน เช่น มูลนิธิพิทักษ์และคุ้มครองเด็กยื่นหนังสือต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเสนอให้เพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. โดยให้มีการเปิดเผยรายชื่อและข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศ และให้มีการตรวจสอบ ติดตามพฤติกรรมผู้กระทำทางเพศต่อเด็กภายหลังการพ้นโทษ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรการของนานาประเทศ เป็นการเฝ้าระวังการกระทำผิดซ้ำ อีกทั้งการขึ้นทะเบียนข้อมูลผู้กระทำความผิดจะทำให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ป้องกันและคุ้มครองเด็กสามารถตรวจสอบข้อมูล หากมีการเปลี่ยนชื่อหรือปลอมแปลงเอกสารในการเดินทางออกนอกประเทศ (สภานิติบัญญัติแห่งชาติ, 2559) นอกจากนี้ยังมีแนวนโยบายของกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ (ปคม.) ได้มีการสั่งให้ติดตามผู้กระทำความผิดฐานทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราที่ได้รับโทษครบแล้วออกมาจากเรือนจำ โดยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปตรวจสอบถิ่นที่อยู่หลังจากออกจากเรือนจำ เพื่อมาลงข้อมูลในระบบติดตามบุคคลพ้นโทษ ซึ่งเป็นโปรแกรมที่บริษัทเอกชนได้บริจาคให้กองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ (ปคม.) จากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวพบว่า ผู้ต้องขังที่ออกมาเรือนจำส่วนใหญ่มักไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และต่อต้านเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มาติดตามผู้กระทำความผิด โดยถือว่าตัวผู้กระทำความผิดได้รับโทษครบแล้วจึงไม่ควรต้องรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่อีก จากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวมีการร้องเรียนการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจกันมาก อ้างว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจละเมิดสิทธิส่วนบุคคล แต่ผลของการติดตามผู้กระทำความผิดทางเพศก็มีคดีตัวอย่างที่กล่าวได้ว่าเป็นผลมาจากโครงการติดตามบุคคลพ้นโทษหลายคดี ซึ่งหากไม่มีโปรแกรมติดตามผู้กระทำความผิดทาง

เพศ คงไม่ทราบว่าผู้กระทำความผิดที่ออกจากเรือนจำไปอาศัยอยู่ที่ใด ฉะนั้นการติดตามผู้กระทำความผิดทางเพศหลังจากออกจากเรือนจำแม้จะมีข้อร้องเรียนในเรื่องการละเมิดสิทธิ เสรีภาพส่วนบุคคล แต่ก็มีประโยชน์ในการที่ทำให้สามารถติดตามผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีโอกาสกระทำความผิดซ้ำได้ง่าย (ศุภประเสริฐ ภูประเสริฐ, 2562) งานวิจัยนี้จึงศึกษาถึงความเหมาะสมในการนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้ในประเทศไทย และรูปแบบที่เหมาะสมควรจะเป็นรูปแบบใด ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศในต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์ความเหมาะสมในการนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้ในประเทศไทย และหารูปแบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีความเหมาะสมกับบริบทประเทศไทย
4. เพื่อหาแนวทางในการนำมาตรการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้ในประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัย

ปัญหาอาชญากรรมทางเพศยังเป็นปัญหาที่สำคัญของสังคมไทย โดยเฉพาะจากนักโทษที่ออกมาจากเรือนจำแล้วมากระทำความผิดซ้ำ การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศจึงเป็นมาตรการทางกฎหมายมาตรการหนึ่งซึ่งมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในประเทศไทย โดยต้องมีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับบริบทของสังคมไทย แล้วจัดทำเป็นโครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ประกอบไปด้วยผู้กระทำความผิดทางเพศที่ต้องขึ้นทะเบียน ระยะเวลาการขึ้นทะเบียน หน่วยงานที่รับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ การปฏิบัติตัวของผู้กระทำความผิดทางเพศ และบทกำหนดโทษ

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ

การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศเป็นระบบที่บันทึกข้อมูลรายละเอียดส่วนบุคคล พร้อมประวัติทางอาชญากรรมของผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิด ผู้ที่ถูกศาลโทษ หรือผู้ที่ถูกปล่อยตัวเมื่อพ้นโทษในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศแล้ว มาตรการนี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถติดตามตรวจสอบความเคลื่อนไหวของผู้กระทำความผิดทางเพศได้อย่างต่อเนื่อง อันเป็นการลดความเสี่ยงที่ผู้กระทำความผิดทางเพศจะกระทำความผิดซ้ำอีก มาตรการนี้นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการลดจำนวนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีพฤติกรรมกระทำความผิดทางเพศซ้ำซากหรือเป็นผู้กระทำความผิดที่มีจิตผิดปกติทางเพศ เนื่องจากความเคลื่อนไหวของผู้กระทำความผิดจะอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลจากเจ้าหน้าที่ตลอดเวลา ในการขึ้นทะเบียนกับ

เจ้าหน้าที่นั้น ผู้กระทำความผิดต้องแจ้งข้อมูลส่วนตัวของตนเอง เช่น ชื่อสกุล ที่อยู่ วันเดือนปีเกิด หรือสถานที่พักอาศัยในปัจจุบัน รายละเอียดของอาชญากรรมทางเพศที่ขึ้นทะเบียนไว้ นอกจากนี้จะปรากฏข้อมูลส่วนตัวยังปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับชนิดหรือประเภทของอาชญากรรมทางเพศที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำลงไป ทั้งนี้บางประเทศยังเปิดเผยให้สาธารณชนได้รับทราบทั่วกัน การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมีความจำเป็นเนื่องจาก (KlaasKids, 2018)

- 1) ผู้กระทำความผิดทางเพศมีความเสี่ยงสูงที่จะกระทำความผิดซ้ำอีกหลังจากถูกปล่อยตัว
- 2) การปกป้องสาธารณชนจากการกระทำความผิดทางเพศเป็นสิ่งแรกที่รัฐบาลให้ความสนใจ
- 3) ความเป็นส่วนตัวของผู้กระทำความผิดทางเพศมีความสำคัญน้อยกว่าการปกป้องภัยของสาธารณชน

4) การเปิดเผยข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศต่อหน่วยงานสาธารณะและประชาชนทั่วไปจะช่วยในการปกป้องความปลอดภัยของประชาชน

2. หลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

หลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นหลักการที่กำหนดขอบเขตการกระทำของมนุษย์ไม่ให้มีการล่วงล้ำสิทธิกันและกัน ต้องให้ความเคารพต่อสิทธิที่ทุกคนมี หากจำเป็นต้องมีการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การกระทำนั้นจะต้องเป็นการกระทำที่ใช้เพื่อปกป้องคนในสังคม และสังคมยอมรับได้ หากมีการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ผู้ที่กระทำความผิดทางเพศย่อมถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานบางประการ เช่น เสรีภาพในการเดินทางหรือสิทธิส่วนบุคคล เนื่องจากชื่อและข้อมูลส่วนบุคคลของตนต้องถูกบันทึกไว้ในระบบทะเบียนและอาจถูกเผยแพร่สู่สาธารณชนทั่วไป ซึ่งอาจเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แต่ยังคงมีความเห็นแย้งว่าการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศเป็นไปเพื่อปกป้องคนในสังคม จึงไม่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยจะใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยประกอบไปด้วย การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่ม จากนั้นจะนำไปจัดทำเป็นโครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ แล้วเข้าสู่กระบวนการสัมมนารับฟังความคิดเห็นของประชาชน เพื่อให้ได้โครงสร้างกฎหมายต้นแบบที่มีความสมบูรณ์ที่สุด เพื่อให้สามารถนำไปพัฒนาเป็นร่างกฎหมายต่อไป โดยมีรายละเอียดระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1. การวิจัยเอกสาร

เป็นการศึกษาเพื่อทบทวนวรรณกรรม โดยมีการศึกษาถึงหลักการ แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายไทย และกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร แคนาดา และสาธารณรัฐเกาหลี ที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเอกสารจะนำไปเพื่อสังเคราะห์ เพื่อสร้างเป็นประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่มต่อไป โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเอกสารนำไปเพื่อสังเคราะห์ เพื่อสร้างเป็นประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่มต่อไป

2. การสัมภาษณ์เชิงลึก

เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงลึกด้วยการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัย การเลือกประชากรสัมภาษณ์ ใช้วิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกผู้ที่มีประสบการณ์ มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ หรือเกี่ยวข้องกับงานวิจัย จำนวน 8 คน ประกอบไปด้วย

2.1 ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดทางเพศ ตั้งแต่ในชั้นจับกุม จนถึงในชั้นบังคับโทษและได้รับการปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา ทนายความ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และเจ้าพนักงานคุมประพฤติ รวม 6 คน

2.2 ผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เกี่ยวข้องกับงานวิจัย คือ นักสิทธิมนุษยชน และนักวิชาการ รวม 2 คน

3. การสนทนากลุ่ม

เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการดำเนินการสนทนากลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยเจาะจงเลือกมา เพื่อระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิเคราะห์หารูปแบบที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยจะทำหนังสือเชิญไปหน่วยงานต่าง ๆ ประกอบไปด้วย ผู้พิพากษาในศาลยุติธรรม พนักงานอัยการ ทนายความ นักวิชาการ เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ นักสิทธิมนุษยชน รวม 16 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์นั้นผู้วิจัยจะนำเสนอโดยการอธิบายข้อมูลในเชิงพรรณนาความ (Thick description) ที่ได้มาจากการวิจัยเอกสาร (Document research) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus group) แล้วใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) หาคำตอบตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่ตั้งไว้ โดยนำข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม โดยยึดหลักว่าความคิดเห็นส่วนใหญ่มีความเห็นอย่างไรประกอบกับการวิจัยเอกสาร เพื่อหารูปแบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีความเหมาะสมกับประเทศไทย จากนั้นนำไปจัดทำเป็นกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ และเข้าสู่การสัมมนารับฟังความคิดเห็นของประชาชนต่อไป

5. การสัมมนารับฟังความคิดเห็น

เป็นการสัมมนารับฟังความคิดเห็นภาคประชาชนหลังจากที่ได้รูปแบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาแล้ว เพื่อให้ได้รูปแบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีความสมบูรณ์ มีความเหมาะสมกับประเทศไทยมากที่สุด และเป็นการเผยแพร่งานวิจัยไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ โดยประชากรเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นประกอบไปด้วยตัวแทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานอัยการ สภานายความ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมราชทัณฑ์ มหาวิทยาลัยต่าง ๆ นักเรียน และนักศึกษา เป็นต้น

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศพบว่า การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมีแนวคิดที่จะป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดทางเพศมากระทำความผิดซ้ำอีก จึงต้องมีการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศเพื่อให้สามารถติดตาม ตรวจสอบผู้กระทำความผิดทางเพศได้ โดยต้องคำนึงถึงหลักในเรื่องสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ประกอบไปด้วย

2. ผลการศึกษาและวิเคราะห์การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศในต่างประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร แคนาดา และสาธารณรัฐเกาหลี พบว่าทุกประเทศมีการนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศไปใช้ แต่จะมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามวัฒนธรรมและประเพณีของแต่ละประเทศ

3. ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมในการนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้ในประเทศไทย พบว่ามีความเหมาะสมเพราะประเทศไทยยังมีการกระทำความผิดซ้ำทางเพศให้เห็นเป็นประจำ การทำให้ผู้กระทำความผิดทางเพศที่ออกมาจากรือนำต้องรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อแจ้งรายละเอียด เช่น ที่อยู่ ที่ทำงาน ฯลฯ ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐติดตาม ตรวจสอบ เฝ้าระวังผู้กระทำความผิดทางเพศได้ง่ายขึ้น ส่งผลให้คนในสังคมจะปลอดภัยมากยิ่งขึ้น โดยรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ แยกพิจารณาเป็นประเด็น ๆ ได้ดังนี้

(1) ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ

ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศนั้น หมายถึงระยะเวลาการที่ผู้กระทำความผิดทางเพศจะถูกตรวจสอบหรือควบคุมจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งหากยังอยู่ในระยะเวลาดังกล่าว ผู้กระทำความผิดทางเพศจะต้องรายงานตัวต่อหน่วยงานที่รับผิดชอบตลอดเวลา โดยเฉพาะหากมีการย้ายที่อยู่หรือเมื่อมีการเดินทางออกไปนอกพื้นที่ โดยหลักการของระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศนั้นจะขึ้นอยู่กับฐานความผิดที่ผู้กระทำความผิดทางเพศได้กระทำว่ามีความร้ายแรงมากหรือน้อย หากเป็น

ความคิดที่มีความร้ายแรงมาก ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศจะยิ่งมากตามความร้ายแรงที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิด ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศในต่างประเทศคือ ประเทศสหรัฐอเมริกา (Pennsylvania State Police, 2020) สหราชอาณาจักร (ศรัณยธรณ์ เดชะทัตตานนท์, 2560, 75-76) และแคนาดา(Christopher's Law section 7) จะขึ้นกับอัตราโทษที่ศาลลงแก่ผู้กระทำความผิด หากผู้กระทำความผิดได้รับโทษสูง ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศจะสูงไปด้วย โดยระยะเวลาที่มากที่สุด คือ ตลอดชีวิต ส่วนในสาธารณรัฐเกาหลีนั้นจะมีการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศเฉพาะผู้กระทำความผิดทางเพศต่อเด็กและเยาวชนเท่านั้น ฉะนั้นหากมีความผิดตาม Act on the Protection of Children and Juveniles from Sexual Abuse 2009 จะต้องขึ้นทะเบียนเป็นระยะเวลา 20 ปีเท่ากันหมด (มาตรา 36)

ผลการวิจัยในประเด็นเรื่องระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยนั้นพบว่าควรจะนำเอาอัตราโทษที่ศาลลงแก่ผู้กระทำความผิดมาเป็นเกณฑ์ในการกำหนดระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ เพราะอัตราโทษที่ศาลลงแก่ผู้กระทำความผิดจะเป็นอัตราโทษที่ผ่านการพิจารณาความร้ายแรงของพฤติกรรมของความผิดมาแล้ว จึงมีความเหมาะสมที่จะนำมากำหนดระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดโดยควรกำหนดแบบเป็นขั้นบันได โดยถ้าผู้กระทำความผิดทางเพศต้องรับโทษสูง ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนก็ต้องนานขึ้นเป็นลำดับไป หากเป็นความผิดที่ศาลลงโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี จะต้องขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศไว้ 5 ปี เพราะหากพิจารณาในเรื่องของการกระทำความผิดซ้ำทางเพศ โดยส่วนใหญ่ผู้ที่กระทำความผิดซ้ำทางเพศจะกระทำความผิดซ้ำภายในระยะเวลาปีแรกถึงสองปี ฉะนั้นหากเลยระยะเวลา 5 ปีไปแล้ว โอกาสที่จะกระทำความผิดซ้ำจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก ส่วนความผิดที่ศาลลงโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปจนถึง 10 ปี ควรจะขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศไว้ 10 ปี และหากผู้กระทำความผิดทางเพศที่ศาลลงโทษจำคุกไว้ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปควรจะขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศไว้ 20 ปี และหากผู้กระทำความผิดทางเพศที่ศาลลงโทษจำคุกมากกว่า 20 ปี หรือกระทำความผิดซ้ำควรจะขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศไว้ตลอดชีวิต

(2) ฐานความผิดที่ผู้กระทำความผิดต้องขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ

ผู้กระทำความผิดที่ต้องขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศนั้น โดยส่วนใหญ่ในต่างประเทศจะใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางเพศทั้งหมดตั้งแต่ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำอนาจาร รวมไปถึงการค้ำมนุษย์ การค้าประเวณี การฉ้อโกง ฯลฯ โดยผู้กระทำความผิดอาจเป็นบุคคลที่ได้รับโทษมาครบแล้วถูกปล่อยตัว หรือผู้กระทำความผิดที่ถูกคุมประพฤติ คือ อาจจะเป็นผู้ที่ยังไม่ได้รับโทษแต่ศาลสั่งคุมประพฤติ หรือผู้ที่ได้รับโทษมาแล้วได้รับการลดโทษหรือยกเว้นโทษ ซึ่งเมื่อ

เป็นความคิดที่เกี่ยวข้องกับเพศผู้กระทำความผิดจะต้องขึ้นทะเบียนตามระยะที่กำหนด โดยดูจากอัตราโทษที่ศาลลงเป็นเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่าความคิดทางเพศที่ต้องขึ้นทะเบียนตามกฎหมายไทย คือ

1) ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9

ผู้กระทำความผิดอาญาตามหมวด 9 ทั้งหมดต้องขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ เพราะความคิดที่บัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายที่บัญญัติความคิดเกี่ยวกับเพศไว้โดยตรง และเป็นความคิดทางเพศที่สำคัญ เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดฐานกระทำอนาจาร ฯลฯ

2) ความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศต้องขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศทั้งหมด เพราะการค้ามนุษย์เป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของประเทศ มีผลถึงสภาพเศรษฐกิจของประเทศไทย จึงควรให้ความสำคัญในการติดตาม ตรวจสอบ และควบคุมผู้ที่กระทำความผิดทางเพศที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์

3) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

ผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ต้องขึ้นทะเบียนเฉพาะความคิดที่เกี่ยวข้องกับการเป็นธุระจัดหา ล่อ ไปหรือชักพาไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี หรือที่เกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณีผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณีหรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี แต่ไม่ควรจะจำกัดอายุ เพื่อให้สอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติทะเบียนประวัติอาชญากร และประมวลกฎหมายกฎหมายอาญา

(3) การเปิดเผยรายละเอียดผู้กระทำความผิดทางเพศต่อสาธารณชนและการแจ้งเตือนชุมชน

การเปิดเผยรายละเอียดของผู้กระทำความผิดต่อสาธารณชน หมายถึง การที่อนุญาตให้สาธารณชนสามารถเข้าไปตรวจสอบผู้กระทำความผิดทางเพศได้ ซึ่งผู้ที่ได้รับอนุญาต อาจเป็นประชาชนโดยทั่วไป หรือหน่วยงานของรัฐก็ได้ โดยสามารถตรวจสอบรายละเอียดเช่น ชื่อ ที่อยู่ รูปร่าง หน้าตา ฐานความคิดที่กระทำ ฯลฯ ในแต่ละประเทศจะมีข้อกำหนดในการเปิดเผยรายละเอียดของผู้กระทำความผิดทางเพศแตกต่างกันออกไป เพราะการเปิดเผยรายละเอียดผู้กระทำความผิดทางเพศ ที่ได้รับโทษมาครบแล้ว อาจเป็นการละเมิดต่อสิทธิ เสรีภาพ ของผู้กระทำความผิด อีกทั้งทำให้โอกาสที่ผู้กระทำความผิดจะกลับตัวแล้วไปเริ่มต้นใหม่อาจเกิดขึ้นได้ยาก เนื่องจากการถูกสังคมตั้งข้อรังเกียจ การเปิดเผยรายละเอียดของผู้กระทำความผิดทางเพศในแต่ละประเทศจึงแตกต่างกันออกไป บางประเทศให้สาธารณชนตรวจสอบได้เอง บางประเทศเฉพาะหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบ

การแจ้งเตือนชุมชน (Notification) หมายถึง การที่หน่วยงานของรัฐมีการแจ้งเตือนเฉพาะชุมชนที่มีผู้กระทำความผิดทางเพศอาศัยอยู่ มีรายละเอียด เช่น ชื่อ ที่อยู่ รูปร่าง หน้าตา ฐานความผิดที่กระทำ ฯลฯ โดยการแจ้งเตือนอาจทำในรูปแบบของจดหมาย ไปรษณีย์ หรืออีเมลก็ได้ เพื่อให้บุคคลที่อยู่ใกล้เคียงกับผู้กระทำความผิดทางเพศระมัดระวังตัวมากขึ้น

ผลการวิจัยพบว่าในต่างประเทศมีรูปแบบการเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศ ดังนี้

- 1) เปิดเผยข้อมูลให้สาธารณชนทั่วไปสามารถตรวจสอบได้ทางอินเทอร์เน็ต
- 2) เปิดเผยข้อมูลให้เฉพาะหน่วยงานที่ได้รับอนุญาตเพื่อประโยชน์ในการสืบสวน สอบสวน การดำเนินคดีทางกฎหมาย เช่น สถานีตำรวจในท้องที่ ฯลฯ
- 3) เปิดเผยข้อมูลเฉพาะกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดทางเพศหรือได้รับอนุญาต เช่น บุคคลในครอบครัว คู่รัก ฯลฯ
- 4) เปิดเผยข้อมูลแก่ผู้ที่มีหน้าที่ดูแลเด็ก เช่น โรงเรียน สถานรับเลี้ยงเด็ก ฯลฯ

การแจ้งเตือนชุมชนในต่างประเทศ เช่น ในมลรัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกาจะมีการแจ้งเตือนกรณีผู้กระทำความผิดทางเพศฐานความผิดร้ายแรงเท่านั้น ไม่ได้มีการแจ้งเตือนทุกฐานความผิด (Pennsylvania State Police, 2020) ในสาธารณรัฐเกาหลีจะมีการแจ้งเตือนเฉพาะในความผิดที่เหยื่อเป็นเด็กหรือเยาวชนเท่านั้น (Act on the Protection of Children and Juveniles from Sexual Abuse 2009 มาตรา 39) ส่วนในประเทศแคนาดา (Christopher's Law section 8) และสหราชอาณาจักร (Sexual Offences Act 2003 section 94) เป็นดุลพินิจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่าจะแจ้งเตือนชุมชนหรือไม่ก็ได้

สำหรับประเทศไทย การเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศนั้น ควรจะเปิดเผยให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องทราบทั้งหมด คือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ ฯลฯ ส่วนการเปิดเผยต่อประชาชนทั่วไปนั้นไม่ควรจะเปิดเผยต่อประชาชนทั่วไป เพราะในสังคมไทยมีวัฒนธรรมและประเพณีที่ยังมีอคติต่อผู้ที่ออกมาจากเรือนจำ ฉะนั้นหากประชาชนทั่วไปสามารถเข้าไปตรวจสอบผู้กระทำความผิดทางเพศได้ จะทำให้เกิดการเผยแพร่ข้อมูลของผู้กระทำความผิดผ่านทางสื่อต่าง ๆ ทำให้สังคมเกิดความวุ่นวายมากขึ้น และผู้กระทำความผิดจะไม่ได้รับการเยียวยาหรือสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ แต่ควรจะมีการเปิดเผยให้ประชาชนสามารถตรวจสอบข้อมูลโดยการยื่นคำขอเฉพาะรายได้ หากบุคคลนั้นเป็นผู้เกี่ยวข้อง เช่น เป็นผู้เสียหาย ส่วนกรณีการแจ้งเตือนชุมชนนั้น ควรจะแจ้งเตือนเฉพาะหัวหน้าชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน หรือหัวหน้าในสถานที่ที่ต้องได้รับการระมัดระวัง เช่น โรงเรียน สถานรับเลี้ยงเด็ก ฯลฯ แต่ไม่ควรจะแจ้งเตือนคนในหมู่บ้านทั้งหมด เพราะสังคมไทยยังเป็นสังคมที่มีการตราหน้าผู้ที่ออกมาจากเรือนจำ หากคนในสังคมทราบว่าผู้กระทำความผิดทางเพศมาอยู่ในหมู่บ้านด้วย อาจเกิดความไม่สงบ เช่น การขับไล่ออกจากหมู่บ้าน ทำให้ผู้กระทำความผิดทางเพศไม่สามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้

จนกลับไปกระทำความผิดซ้ำหรือความผิดที่ร้ายแรงขึ้น เพราะขาดการให้โอกาสจากสังคม จึงควรจะมีการ
แจ้งเฉพาะหัวหน้าหมู่บ้าน หรือผู้ที่มีหน้าที่รักษาความปลอดภัย เพื่อให้หัวหน้าหมู่บ้านคอยระมัดระวัง
แทนลูกบ้าน หรือหากกรณีผู้กระทำความผิดทางเพศอยู่ใกล้สถานศึกษา ควรจะมีการแจ้งผู้อำนวยการ
สถานศึกษานั้นไว้ เพื่อให้มีมาตรการที่ระมัดระวังความปลอดภัยของเด็กมากขึ้น โดยควรจะให้
เป็นคุณพินิจของศาลเป็นผู้พิจารณาและตรวจสอบว่าควรจะให้เปิดเผยข้อมูลแก่ใครบ้าง และควรจะให้
เป็นชุมชนบ้าง

(4) หน่วยงานที่รับผิดชอบในการดูแลการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ

หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ คือ หน่วยงานที่มีหน้าที่คอย
จัดเก็บข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศ เปิดเผยข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศ รวมไปถึงการแจ้งเตือน
ชุมชนด้วย ซึ่งในต่างประเทศส่วนใหญ่ผู้ที่รับผิดชอบ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยผู้กระทำความผิดทางเพศที่
ออกมาจากเรือนจำจะต้องรายงานตัวต่อตำรวจในท้องที่ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่จัดเก็บข้อมูล และ
โดยส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะต้องแจ้งเตือนชุมชนด้วยเช่นกัน สำหรับในประเทศไทย
ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาการจัดเก็บทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งถือว่าเป็นระบบการจัดเก็บอาชญากร
ในประเทศไทย ที่คล้ายกับการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ จากการศึกษาปัญหาการจัดเก็บ
ทะเบียนประวัติอาชญากรนั้นพบว่ามีปัญหามานาน เพราะการที่ระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
กำหนดให้เอารายชื่อและลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องหาทุกคนบันทึกลงในทะเบียนประวัติอาชญากร ส่งผล
ให้ผู้ต้องหาบางคนที่ไม่ประสงค์จะเปิดเผยชื่อจริงหรือไม่ก็ยังมีชื่อติดในทะเบียนประวัติอาชญากร ทำให้
เสียสิทธิไปหลายเรื่อง เช่น การสมัครเข้าทำงาน ทำให้ต้องมีการร่างพระราชบัญญัติทะเบียนประวัติ
อาชญากรขึ้นมา เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในร่างฉบับนี้กำหนดให้สำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้รับผิดชอบ
ในการเก็บประวัติอาชญากร เพราะสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการตัดสินคดี
ว่าจำเลยมีความผิดหรือไม่ จึงมีความเหมาะสมในการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากร สำหรับในเรื่อง
การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศนั้น ผลการวิจัยพบว่าควรจะให้สำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้
จัดเก็บข้อมูลเช่นกัน เพราะศาลเป็นผู้ตัดสินคดีจึงสามารถทราบได้ว่าจำเลยมีความผิดที่ต้องขึ้นทะเบียน
ผู้กระทำความผิดทางเพศหรือไม่ โดยศาลต้องมีคำสั่งในคำพิพากษาไปด้วย จากนั้นจึงส่งข้อมูลให้กับ
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่กรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ฯลฯ เพื่อให้คอย
ติดตาม ตรวจสอบ ควบคุม และเฝ้าระวังผู้กระทำความผิดทางเพศ

(5) การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่เป็นเด็กและเยาวชน

หากผู้กระทำความผิดทางเพศเป็นเด็กหรือเยาวชน การกระทำความผิดบางครั้งจะเกิดจากวัยที่ขาด
การควบคุมอารมณ์ เพราะอยู่ในวัยศึกษานอกรับ หรือเลียนแบบเพื่อน หรือรุ่นพี่ การกระทำความผิดทางเพศ

ของเด็กหรือเยาวชนจึงอาจไม่ได้เกิดจากราตุแท้ที่เป็นคนชั่วร้าย หรือเจตนาที่จะกระทำความผิด ซึ่งเด็กหรือเยาวชนมีโอกาที่จะกลับตัวเป็นคนดีได้ หากได้รับการเยียวยาหรือการฟื้นฟูสภาพจิตใจที่เหมาะสม การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศในเด็กหรือเยาวชนจึงเป็นเรื่องที่ต้องมีการวิเคราะห์อย่างละเอียดว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งในต่างประเทศหากเป็นเด็กและเยาวชนจะมีการลดระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ หรืออาจไม่ต้องขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ สำหรับประเทศไทยผลการวิจัยพบว่าเด็กและเยาวชนควรจะมีการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศไว้ เพราะเด็กและเยาวชนหากกลับไปอยู่ในสังคมเดิม ๆ มีสิ่งเร้า หรือสภาพแวดล้อมเดิม ๆ ย่อมมีโอกาสจะกระทำความผิดซ้ำได้ การให้เด็กหรือเยาวชนขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศจึงทำให้มีหน่วยงานคอยควบคุม ติดตาม ตรวจสอบเด็กหรือเยาวชนกลับไปกระทำความผิดซ้ำได้โดยง่าย แต่ควรจะต้องพิจารณาของการกระทำความผิด ภูมิหลัง สภาพแวดล้อม สภาพสังคม อายุของเด็กหรือเยาวชนประกอบไปด้วย จึงควรจะให้ศาลเป็นผู้กำหนดว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นควรจะมีการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศหรือไม่

(6) การปฏิบัติตัวของผู้ถูกขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ

การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศในต่างประเทศนั้นจะมีเงื่อนไขเฉพาะหรือมาตรการคุมประพฤติผู้กระทำความผิดทางเพศนอกจากที่ต้องไปรายงานตัวตามกำหนดแล้ว เช่น มลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา ผู้กระทำความผิดต้องไม่ครอบครองหรือเป็นสมาชิกใด ๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศ หรือสิ่งเร้าทางเพศ รวมไปถึงเสพสื่อทางเพศ ผู้กระทำความผิดต้องไม่มีการติดต่อใด ๆ กับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ผู้กระทำความผิดต้องเก็บบันทึกการขบขันตามที่เจ้าหน้าที่ร้องขอ ผู้กระทำความผิดต้องไม่อยู่กับเด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี รวมถึงบุตรของตนเว้นแต่ได้รับอนุญาตล่วงหน้าและเป็นลายลักษณ์อักษรจากศาล ฯลฯ (Department of Community Supervision, 2019) สำหรับประเทศไทยไม่มีการกำหนดเงื่อนไขเฉพาะผู้กระทำความผิดทางเพศ งานวิจัยพบว่าควรกำหนดเงื่อนไขเฉพาะในการคุมประพฤติผู้กระทำความผิดทางเพศไว้ ดังนี้

- 1) ผู้กระทำความผิดทางเพศจะต้องรายงานตัวเจ้าหน้าที่ทุก ๆ 1 เดือน
- 2) ผู้กระทำความผิดต้องแจ้งถิ่นที่อยู่และสถานที่ทำงานให้เจ้าหน้าที่ทราบ และหากมีการจะย้ายที่อยู่หรือเปลี่ยนงานต้องแจ้งเจ้าหน้าที่เพื่อขออนุญาตไม่น้อยกว่า 15 วัน
- 3) ผู้กระทำความผิดทางเพศจะต้องแจ้งต่อเจ้าหน้าที่เพื่อขออนุญาตทุกครั้งก่อนมีการเดินทางไปนอกอำเภอที่ตนอาศัยอยู่
- 4) ผู้กระทำความผิดต้องไม่อาศัยอยู่ในบ้านที่มีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี รวมถึงบุตรของตนเอง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล โดยผู้ปกครองของเด็กต้องทราบประวัติผู้กระทำความผิด และให้ความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร

5) ผู้กระทำความผิดต้องไม่ทำงานหรือร่วมกิจกรรมในสถานที่มีเด็กอายุ 18 ปีอาศัยอยู่เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล

6) ผู้กระทำความผิดต้องไม่ครอบครองหรือเป็นสมาชิกใด ๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศ หรือสิ่งเร้าทางเพศ รวมไปถึงเสฟสื่อทางเพศ หรือเข้าไปในสถานที่ที่เกี่ยวข้อง โดยผู้กระทำความผิดทางเพศต้องยินยอมให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบเป็นระยะ ๆ

7) ผู้กระทำความผิดต้องปฏิบัติตามเคอร์ฟิวใด ๆ ตามที่เจ้าหน้าที่กำหนด

8) ผู้กระทำความผิดต้องเข้าร่วมโปรแกรมบำบัดตามที่เจ้าหน้าที่กำหนด

9) ผู้กระทำความผิดต้องส่งสิ่งของ ทรัพย์สิน ไม่ว่าจะมีความหมายหรือไม่ตามคำขอของเจ้าหน้าที่

10) ผู้กระทำความผิดต้องไม่ทำงานหรือเป็นลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรือกิจกรรมลามกอนาจาร

11) ผู้กระทำความผิดต้องไม่ซื้อหรือครอบครองหรือบริโภครองดื่มที่มีแอลกอฮอล์ สารเสพติด หรือยาที่ต้องห้าม เว้นแต่มีใบสั่งแพทย์ตามกฎหมาย

12) ผู้กระทำความผิดต้องไม่เข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และไม่ใช้อินเทอร์เน็ตในการติดต่อกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีผ่านการใช้อินเทอร์เน็ต โดยยินยอมให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบคอมพิวเตอร์เป็นระยะ

13) ผู้กระทำความผิดต้องไม่มีเพศสัมพันธ์หรือทำกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือใครก็ตามที่ไม่อยู่ในภาวะที่ให้ความยินยอมได้

14) ผู้กระทำความผิดต้องไม่ติดต่อกับผู้เสียหายไม่ว่ากรณีใด ๆ

15) ผู้กระทำความผิดต้องไม่ติดต่อกับบุคคลที่มีประวัติการกระทำความผิดทางเพศ

ซึ่งมาตรการเหล่านี้ควรจะเป็นมาตรการบังคับผู้กระทำความผิดทางเพศให้ปฏิบัติตามในระหว่างที่อยู่ในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ถ้าหากผู้กระทำความผิดทางเพศไม่สามารถปฏิบัติตามได้ด้วยเหตุผลใด ๆ จะต้องได้รับอนุญาตจากศาลเพื่อให้ศาลอนุญาตเฉพาะกรณี ๆ ไป

(7) บทกำหนดโทษ

บทกำหนดโทษของการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศนั้น จะมีบทกำหนดโทษไว้ ดังนี้

1) ผู้กระทำความผิดทางเพศที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ เช่น ผู้กระทำความผิดทางเพศไม่ไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดเพื่อขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ผู้กระทำความผิดทางเพศไม่แจ้งเจ้าหน้าที่เมื่อมีการเดินทางไปนอกพื้นที่ หรือผู้กระทำความผิดทางเพศซึ่งให้ข้อมูลเป็นเท็จ ฯลฯ ผลการวิจัยพบว่าควรจะมีการกำหนดโทษผู้กระทำความผิดทางเพศแล้วไม่แจ้งข้อมูล หรือแจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จ หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ ซึ่งหากผู้กระทำ

ความผิดเป็นผู้ที่ศาลออกการลงโทษ หรือได้รับการพักโทษหรือลดโทษ ต้องกลับเข้าไปในเรือนจำเพื่อรับโทษต่อให้ครบ หากเป็นผู้ที่ได้รับโทษครบแล้วควรมีโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 1 ปี เพื่อให้ผู้กระทำความผิดทางเพศ ให้ความสำคัญกับการแจ้งข้อมูลต่าง ๆ และปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ

2) ผู้ที่เปิดเผยข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือนำข้อมูลไปใช้เพื่อข่มขู่ผู้กระทำความผิดทางเพศ ผลการวิจัยพบว่ากรณีนี้ควรจะมีบัญญัติให้สอดคล้องกับร่างระเบียบประวัติดอาชญากรรม คือ ผู้ที่เปิดเผยข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ได้รับอนุญาตจากศาล หรือมิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบคุณสมบัติ หรือเพื่อประโยชน์แก่การสอบสวน หรือการพิจารณาคดีของศาล การดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยประการที่น่าจะทำให้เจ้าของประวัติเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. ในการที่จะนำงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้นั้น ต้องมีการจัดทำร่างกฎหมายขึ้น ซึ่งจากการวิเคราะห์รูปแบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีความเหมาะสมกับประเทศไทย ผู้วิจัยได้นำรูปแบบดังกล่าวมาจัดทำเป็น โครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาลักการ แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายไทย และกฎหมายต่างประเทศ พบว่าการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับในหลายประเทศที่มีการนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้ เช่น ในสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร แคนาดา และสาธารณรัฐเกาหลี (Smart, 2004, 7) และสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีณัษฐณ์ เศรษฐ์ตานนท์ (2560) ที่เห็นควรนำมาตราการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้ในประเทศไทย เช่นกัน ถึงแม้ในประเทศไทยจะมีข้อโต้แย้งในเรื่องสิทธิของผู้กระทำความผิดที่ถูกละเมิดความเป็นส่วนตัว แต่ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 ก็บัญญัติไว้ว่า “การละเมิดต่อสิทธิส่วนตัวของบุคคลอื่นจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ” ฉะนั้นหากเป็นการตรากฎหมายขึ้นเพื่อความปลอดภัยของสังคมเป็นหลัก ก็สามารถกระทำได้ถึงแม้จะมีการละเมิดสิทธิของผู้กระทำความผิดทางเพศก็ตาม การนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมาใช้นั้น ในแต่ละประเทศจะมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามขนบธรรมเนียมประเพณีในแต่ละประเทศ รูปแบบของการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศในงานวิจัยนี้เป็นรูปแบบที่คำนึงถึงขนบธรรมเนียม ประเพณีของสังคมไทยเช่นกัน จึงมีความแตกต่างจากในต่างประเทศหลายประการ เพื่อให้รูปแบบที่ได้ออกมามีความสอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยให้มากที่สุด งานวิจัยนี้มีสมมุติฐานว่า “ปัญหาอาชญากรรมทางเพศยังเป็นปัญหาที่สำคัญของสังคมไทย

โดยเฉพาะจากนักโทษที่ออกมาจากเรือนจำแล้วมากระทำความผิดซ้ำ การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศจึงเป็นมาตรการทางกฎหมายมาตรการหนึ่งซึ่งมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในประเทศไทย โดยต้องมีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับบริบทของสังคมไทย แล้วจัดทำเป็นโครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ประกอบไปด้วยผู้กระทำความผิดทางเพศที่ต้องขึ้นทะเบียน ระยะเวลาการขึ้นทะเบียน หน่วยงานที่รับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ การปฏิบัติตัวของผู้กระทำความผิดทางเพศ และบทกำหนดโทษ” จากผลการวิจัยที่ได้แสดงว่าสมมุติฐานที่วางไว้ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

เพื่อให้โครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรมีการนำโครงสร้างกฎหมายต้นแบบ ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้กระทำความผิดทางเพศที่ต้องขึ้นทะเบียน ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ หน่วยงานที่รับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ การปฏิบัติตัวของผู้กระทำความผิดทางเพศ และบทกำหนดโทษ ไปเป็นต้นแบบในการจัดทำเป็นร่างพระราชบัญญัติการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ พ.ศ. ...

2. ควรจะมีการจัดทำระบบข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เชื่อมโยงกัน ได้แก่ สำนักงานศาลยุติธรรม กรมคุมประพฤติ กรมราชทัณฑ์ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อให้สามารถตรวจสอบ ติดตาม เฝ้าระวัง สถานะของผู้กระทำความผิดทางเพศได้ตลอดเวลา

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่พ้นโทษในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในกรณีอื่น ๆ เช่น การฉ้อฉล ยาลดฮอร์โมนเพศ การตัดอวัยวะ การใช้มาตรการวิธีการเพื่อความปลอดภัย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ศรัณย์ธรรณ์ เดชะทัตตานนท์. (2560). *มาตรการทางกฎหมายในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำความผิดทางเพศ*. ปริญญาานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ศุภประเสริฐ ภูประเสริฐ. รองผู้กำกับฝ่ายอำนวยการ, กองบังคับการการปราบปรามการแก่งแย่ง. (2562, 22 เมษายน). *สัมภาษณ์*.

สถานิติบัญญัติแห่งชาติ. (2559). *สนช. รับหนังสือจากประธานมูลนิธิพิทักษ์และคุ้มครองเด็กเพื่อขอเสนอ
ประเด็นเพิ่มเติมในการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. ราชทัณฑ์ พ.ศ.* สืบค้นเมื่อ 29 พฤษภาคม 2563,
จาก <https://click.senate.go.th/?p=27961>

Department of Community Supervision. (2019). *Sex Offender Special Conditions of Supervision*,
Retrieved April 6, 2019, from <https://dcs.georgia.gov/sex-offender-special-conditions-supervision>

KlaasKids. (2018). *Megan's Law by State*, Retrieved August 5, 2020, from: <http://klaaskids.org/megans-law/>

Pennsylvania State Police. (2020). *Registration, Pennsylvania State Police Megan's Law Section*,
Retrieved January, 23, 2020, from [https://www.pameganslaw.state.pa.us/Informational.Pages/Registration](https://www.pameganslaw.state.pa.us/Informational/Pages/Registration)

Smart. (2004). *Global Overview of Sex Offender Registration and Notification Systems*. Washington
D.C.: Office of Sex Offender Sentencing, Monitoring, Apprehending, Registering, and
Tracking.
